

Дідусь і Андрійко

Василь Сухомлинський

Поліз Андрійко на шовковицю: привабили чорні, солодкі ягоди. Навтішався вволю, а тут дощ пішов.

Пересидів Андрійко дощ. Хотів злазити додолу, аж дивиться — сидить під шовковицею дідусь Петро.

Вийшов дідусь після дощу в сад — у білій сорочці і голова біла, як молоко.

"Що ж його робити? — думає Андрійко. — Злізу — струшу на дідуса краплі з листя, змокне він під дощем, захворіє".

Сидить Андрійко, притулившись до гілки, боїться поворухнутись. Жде, коли дідусь до хати піде.

А дідусь не йде.

Уже й сутеніти почало, коли дідусь підвівся, глянув на шовковицю й побачив Андрійка. Здивувався дідусь та й питає:

— Чому ти там сидиш так тихенько, внучку?

— Боюся краплі на вас струсити, дідусю...

— Злазь, Андрійку...

Дідусь відійшов, Андрійко й спустився з дерева.

Дідусь пригорнув Андрійка і поцілував.

"Чого це дідусь такий добрий сьогодні?" — подумав онук.